

finomság, a gondolatnak merész, romantikus szárnyalása is, mely az alakok megformálásában egyik legvonzóbb vonása Fagyjevnek.

Műveiben arra a kérdésre találunk feleletet: miért győz a szovjet ember, miben van az ereje, varázsa ennek a hősnek, aki nemrég jelent csak meg és mégis oly biztosan halad előre, annyira lelkesen és »türelmetlenül« építi az új életet.

Nem rüg vaskos kötetekre reánk hagyott életműve. De az a két regénye is, melyet befejezett, nagy erőforrás marad számunkra. Levinszon és Ljutyikov, Kosevoj és Sevcova élete, harcai és gondolatai nagyrészt a mieink is — harcunkban, életünkben, írásainkban velünk vannak, választ adnak a mi kérdéseinkre is, — előre visznek bennünket.

JUAN REJANO A költőhöz

Költő:

a puszta szó csupán.

*Se csillagfény, se rózsaszál,
sem ékszered nincs semmi más.*

*A szó
csak ez tiéd és semmi más.*

*Mondd mért pazarlod el dalod,
mért hullatod
a lelket ajzó hangokat,
s magányosan mért bujdokolsz
ha vihar tör a nép felé
s kioltani az életet
halál jelek
lebegnek a bús homlok felett?*

*Mint szintelen és ósdi gép,
örök forgó malomkerék
konok egyhangú ritmusa
a kinnal zengő rimbeszéd.*

*Mit ér a lét, e torz kaland
ha alapzatod nem kő-szilárd
s akaratom nem tűz-parázs,
hited nem forr eggyé a néppel?*

*Mit ér a szó,
a vak szeszéllyel áradó
ha fénytelenül lobbanó,
ha illattalan és fakó?*

*Eszmélj költő, a béke hív,
kigyúlnak már a vérerek,
zengő szó, buzgó életed
lángja legyen költészeted.*

(Spanyol eredetiből fordította
Gönczi Klára)